

Sygn. akt: I C 65/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

N., 2 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Remigiusz Drzewiecki
Protokolant:	sekretarka Anna Jakubiszyn

po rozpoznaniu 2 marca 2018 r. na rozprawie w N.

sprawy z powództwa (...) (...) S.A. w(...)

przeciwko T. Z.

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. zasądza od strony powodowej (...) (...) S.A. w(...) na rzecz pozwanego T. Z. 600 zł (sześćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz 17 zł (siedemnaście złotych) tytułem kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

UZASADNIENIE

8 sierpnia 2017 roku strona powodowa (...) (...) S. A. z siedzibą w (...) złożyła przeciwko T. Z. do tutejszego sądu pozew o zapłatę 1853,35 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto domagała się zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł, kosztów uiszczonej opłaty sądowej od pozwu oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu wytoczonego powództwa wskazano, że wierzytelność dochodzona w tym postępowaniu wynika z braku zapłaty przez pozwanego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Kancelaria Radcy Prawnego T. Z. należności wynikającej z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Strona powodowa podała, że nabyła wierzytelność wobec pozwanego na podstawie umowy o przelew zawartej z poprzednim wierzycielem. Na kwotę żadaną pozew składają się należności: w wysokości: 23,52 zł z terminem wymagalności 10 lutego 2013; w wysokości 750,08 zł z terminem wymagalności 10 stycznia 2013 r. oraz w wysokości 503,08 zł z terminem wymagalności 11 grudnia 2012 r. Umowa przelewu przedmiotowej wierzytelności została zawarta 29 października 2015 roku pomiędzy (...) spółką z o. o. z siedzibą w W., a (...) (...) S.A. z siedzibą w (...). Od kwot należności głównych wynikających z niezapłaconych faktur strona powodowa naliczyła odsetki od dnia następnego po wymagalności płatności każdej z nich do 31 grudnia 2015 roku według stopy odsetek ustawowych i w okresie od 1 stycznia 2016 roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie. Strona powodowa przesłała pozwanemu listem poleconym zawiadomienia poprzedniego wierzyciela od dokonania cesji praw wezwania do dobrowolnej zapłaty należności w terminie siedmiu dni.

11 października 2017 roku wydany został w niniejszej sprawie przez referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w Nysie pod sygn. akt I Nc 3140/17 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym pozwany zobowiązany został w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłacić powodowi 1853,35 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 8 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 624,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu albo w tym terminie wnieść sprzeciw do Sądu.

17 listopada 2017 roku został złożony przez pozwanego T. Z. sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty (k. 36-39). Pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości, zażądał zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego 600 zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17 zł. Podniósł zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda wskazując, że roszczenie związane z opłatą abonamentową oraz z wynagrodzeniem za połączenia wynikające z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych podlegają przedawnieniu po 3 latach, a więc w niniejszej sprawie bieg przedawnienia rozpoczął się 10 lutego 2013 r. Wszystkie roszczenia objęte pozwem są przedawnione, bo pozw wniesiono w sierpniu 2017 r.

W piśmie procesowym z 6 lutego 2018 r. (k. 70-71) storna powodowa podtrzymała żądanie pozwu w całości. W piśmie wskazano, że zarzut przedawnienia nie może być podnoszony przez kontrahenta, który świadomie nie realizuje płatności w terminie. Jest to sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany T. Z. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Kancelaria Radcy Prawnego T. Z. miał od 21 czerwca 2007 r. zawartą z (...) S. A. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych odnawianą aneksami. Ostatni aneks zawarto 11 lutego 2011 r.

Dowód: umowa sprzedaży aparatów z 21.06.2007 r. k. 40; umowa sprzedaży aparatów z 8.04.2009 r. k. 39; aneks do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z 11.02.2011 r. z załącznikami k. 32-38.

26 listopada 2012 r. (...) sp. z o. o. w W. za świadczone pozwanemu T. Z. usługi telekomunikacyjne wystawiła fakturę VAT nr (...) w której obciążono T. Z. należnością za usługi telekomunikacyjne w kwocie 503,86 zł brutto, płatną do 10 grudnia 2012 r. 27 grudnia 2012 r. (...) sp. z o. o. w W. za świadczone pozwanemu T. Z. usługi telekomunikacyjne wystawiła fakturę VAT nr (...) w której obciążono T. Z. należnością za usługi telekomunikacyjne w kwocie 750,08 zł brutto, płatną do 10 stycznia 2013 r. 26 stycznia 2013 r. (...) sp. z o. o. w W. za świadczone pozwanemu T. Z. usługi telekomunikacyjne wystawiła fakturę VAT nr (...) w której obciążono T. Z. należnością za usługi telekomunikacyjne w kwocie 23,52 zł brutto, płatną do 11 lutego 2013 r.

Dowód: faktury VAT k. 23-31

29 października 2015 r. sporządzona została umowa sprzedaży wierzytelności pomiędzy (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. jako zbywcą oraz (...) (...) S. A. z siedzibą w (...) jako nabywcą W § 1 umowy strony oświadczyły, że przedmiotem umowy jest przeniesienie na zbywcę wymagalnych wierzytelności określonych w § 2 umowy. W § 2 umowy zbywca oświadczył, że w stosunku do podmiotów (dłużników) wymienionych w załączniku nr 1 i 2 do umowy sporządzonym na płycie CD i w formie pisemnej przysługują mu niesporne i wymagalne wierzytelności pieniężne z tytułu zawarcia z dłużnikami umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Do umowy dołączono wyciąg z listy wierzytelności, z którego wynika, że należności dłużnika to należności z wyżej opisanych faktur

15 grudnia 2013 r. (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. sporządziła pisemne zawiadomienia skierowane do T. Z.. W zawiadomieniu tym wskazano, że zgodnie z dyspozycją art. 509 i nast. k.c. na mocy umowy z 29.10.2015 r. firma ta dokonała przelewu przysługującej od pozwanego wierzytelności w wysokości 1276,68 zł z wszelkimi prawami, w tym odsetkami na rzecz (...) (...) S. A. z siedzibą w(...).

Dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z 29.10.2013 r. wraz z załącznikami oraz wyciągiem z listy wierzytelności k. 15-22; zawiadomienie o przelewie k. 41-42.

7 stycznia 2016 r. strona powodowa (...) ((...)) S. A. z siedzibą w (...) wezwała na piśmie pozwanego T. Z. do zapłaty kwoty 1713,66 zł z tytułu usług telekomunikacyjnych świadczonych przez (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. w terminie 7 dni od otrzymania wezwania.

Dowód: wezwanie do zapłaty z 7 stycznia 2016 r. k. 43-44.

Sąd zważył, co następuje:

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu uproszczonym.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie i w całości należało je oddalić.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W myśl § 2, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Na podstawie art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez powoda dokumentów, których autentyczność nie była kwestionowana przez strony, jak również ich prawdziwość i rzetelność nie budziła wątpliwości sądu. Z powyższych względów sąd uznał zgromadzone w sprawie dowody dokumentarne w całości za wiarygodne i uwzględnił je, dokonując rekonstrukcji istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktycznych.

W niniejszej sprawie strona powodowa dochodziła od pozwanego nabytej na podstawie umowy przelewu wierzytelności należności wynikającej ze świadczonych usług telekomunikacyjnych. Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz.U.2004.171.1800 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w dacie obowiązywania aneksu do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z 11 lutego 2011 r. (k. 32) świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Zgodnie zaś z art. 57 ust. 2 tejże ustawy umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawiera się w formie pisemnej. Strona powodowa domagała się należności za usługi telekomunikacyjne stwierdzonych dołączonymi do pozwu fakturami płatnych do 10 grudnia 2012 r., do 10 stycznia 2013 r. oraz 11 lutego 2013 r.

W ocenie Sądu podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia zasługiwał na uwzględnienie. Bieg trzyletniego terminu przedawnienia dla roszczeń objętych pozwem rozpoczął się odpowiednio 10 grudnia 2012 r., 10 stycznia 2013 r. oraz 11 lutego 2013 r.. Powód nie wykazał, że doszło do przerwy terminu przedawnienia.

Pozew w przedmiotowej sprawie złożono 8 sierpnia 2017 roku, a więc po upływie trzyletniego terminu przedawnienia dla poszczególnych roszczeń objętych pozwem. Jak bowiem wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego terminy przedawnienia dla roszczeń objętych pozwem ukończyły się: 10 grudnia 2015 r., 10 stycznia 2016 r. oraz 11 lutego 2016 r., a więc dochodzone przez powoda roszczenia stały się przedawnione.

Zdaniem sądu podniesienie przez pozwanego zarzutu przedawnienia nie jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Strona powodowa nie wykazała w sprawie, by powód stale nie płacił należności za usługi telekomunikacyjne. Gdyby tak było zapewne nie zawierano by z nim kolejnych aneksów do umowy od 2007 r.

Reasumując powództwo podlegało oddaleniu w całości z uwagi na uwzględnienie przez sąd podniesionego w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzutu przedawnienia roszczenia.

Stronę powodową jako przegrywającą sprawę obciążono poniesionymi przez pozwanego kosztami postępowania zgodnie z art. 98 k.p.c. Koszty poniesione przez pozwanego dla celowej obrony jego praw wyniosły: 600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Tymi kosztami obciążono powoda. Pozwany mógł domagać się wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 900 zł, ale przyznano mu je w wysokości żądanej tj. 600 zł.